

Arrest

**nr. 44 888 van 16 juni 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Mechelen, vertegenwoordigd door het College van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 18 maart 2010 tot niet in overwegingneming van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die loco advocaat B. DAYEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. DAOU, die loco advocaat B. DE KEYSER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, bij aangetekend schrijven van 15 december 2009, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.2. Op 18 maart 2010 nam de burgemeester van de stad Mechelen de beslissing tot niet in overwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing, die verzoeker tevens op 18 maart 2010 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) BESLISSING TOT NIET_INOVERWEGINGNEMING

van een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

*De genaamde / de persoon die verklaart te heten (A. I.) (naam en voornaam),
van Marokko nationaliteit,
(…)*

heeft zich op 15/12/2009 (via aangetekende zending) bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres: Oude Liersebaan 63 - 2800 Mechelen

Uit de controles op 20/02/2010 en 26/02/2010 blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont. (Verslag : zie bijlage)

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen. (…)

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep

2.1.1. Verweerder werpt, in een eerste exceptie, op dat verzoeker “*de regularisatieaanvraag*” in het Nederlands indiende en in zijn verzoekschrift aangaf het Nederlands te kiezen als taal voor het horen ter terechtzitting, doch dat het verzoekschrift werd opgesteld in de Franse taal. Hij geeft verder aan dat uit de rechtsleer en uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 122*) blijkt dat “*de keuze van de taal ter terechtzitting geen afbreuk kan doen aan de proceduretaal en de raadsman van verzoekende partij zich bijgevolg ook ter terechtzitting dient te bedienen van de proceduretaal.*” Verweerder betoogt dat, gelet op het voorgaande, een verzoekschrift dat in de Franse taal werd opgesteld, doch waarbij het Nederlands als taal van de terechtzitting wordt vermeld, nietig is.

2.1.2. De Raad merkt op dat verzoeker, een Marokkaanse particulier, niet onderworpen is aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken en dient derhalve te verwijzen naar artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De partijen die niet onderworpen zijn aan de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, mogen voor hun akten en verklaringen de taal gebruiken welke zij verkiezen.

Zo nodig, en inzonderheid op verzoek van een der partijen, wordt beroep gedaan op een vertaler; de kosten van vertaling zijn ten laste van de Staat.

In afwijking van het eerste lid, moet op straffe van niet-ontvankelijkheid, de asielzoeker het verzoekschrift en de overige procedurestukken indienen in de taal die is bepaald bij het indienen van de asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/4.”

Aangezien het niet betwist is dat verzoeker geen asielzoeker is en niet valt onder de bepalingen van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet, kan hij vrij de taal kiezen die hij wenst te gebruiken voor het opstellen van zijn verzoekschrift. Er dient evenwel genuanceerd te worden dat, hoewel artikel 39/18, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in zeer algemene termen is gesteld, dit niet betekent dat verzoeker een volledige taalvrijheid geniet. Immers, uit de parlementaire stukken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever was dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij

de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 116*). Voornoemd artikel dient bijgevolg naar analogie met artikel 66, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gelezen te worden in het licht van artikel 30 van de Grondwet. Gevolg hiervan is dat de taalvrijheid voor de Raad zich beperkt tot de in België officieel gesproken talen: Nederlands, Frans en Duits (T. DE PELSMACKER, L. DERIDDER, F. JUDO, J. PROOT en F. VANDENDRIESSCHE, *Taalgebruik in bestuurszaken*, Brugge, die Keure 2004, randnr. 958; X, *Les Nouvelles v° Droit Administratif*, Brussel, Larcier, randnr. 2232, 730).

Het verzoekschrift werd ingediend in een landstaal, namelijk het Frans. Het in die taal opgestelde verzoekschrift is dan ook ontvankelijk. Het feit dat verzoeker voorts stelt het Nederlands te kiezen als taal waarin hij wenst gehoord te worden ter terechtzitting doet geen afbreuk aan deze vaststelling.

De eerste exceptie is ongegrond.

2.2.1. Verweerder werpt, in een tweede exceptie, op dat het afschrift van het verzoekschrift niet werd ondertekend.

2.2.2. Hier dient te worden geduïd dat artikel 39/69, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid moet ondertekend zijn door de verzoekende partij of haar advocaat. Een dergelijk voorschrift is niet voorzien voor het afschrift van het verzoekschrift. In casu is het verzoekschrift ondertekend door een advocaat, zodat voldaan is aan de in artikel 39/69, § 1, tweede lid, 7°, van de Vreemdelingenwet gestelde vereiste.

De tweede exceptie is ongegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert aan dat de materiële motiveringsplicht miskend werd en dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt.

Hij verstrekt in dit verband de volgende toelichting:

“En ce que,

De deux contrôles de police datés des 20 et 26 février 2010, les parties adverses considèrent que le requérant ne réside pas de manière effective à l'adresse ;

Alors que,

Lorsqu'une autorité déduit de faits constatés des conséquences que ces faits ne pouvaient raisonnablement entraîner, elle commet une erreur manifeste d'appréciation ;

En l'espèce, la décision querellée est fondée sur un rapport faisant état de deux contrôles de polices datées de 20 et 26 février 2010 ;

Lors de la première des deux visites, le requérant n'était pas présent sur les lieux ; prévenu par téléphone, l'intéressé rejoindra les fonctionnaires de police quelques minutes plus tard ; il est constaté la présence de deux lit dont un aurait, d'après l'auteur du rapport, été artificiellement défait ; le requérant exhibera sa demande d'autorisation de séjour, laquelle était rangée dans une table de nuit, ainsi que divers habits et un sac de linge sale ;

Lors du second passage de la police, le requérant est présent sur les lieux ; il est constaté que l'intéressé n'est pas encore allé lavé son linge sale... ;

De ces constatations, il ne pouvait être raisonnablement déduit la conséquence que l'intéressé ne séjourne pas de manière effective au lieu de sa résidence déclarée ;

En ce qu'elle conclut au fait que le requérant ne réside pas à l'adresse qu'il a renseignée dans sa demande d'autorisation de séjour sur foi de la seule circonstance que l'intéressé n'était pas présent à

l'adresse lors des différents passages du fonctionnaire de police, la décision querellée procède d'une erreur manifeste d'appréciation justifiant son annulation ;"

3.2. Verweerder betoogt in de nota met opmerkingen het volgende:

"Bij de beoordeling van feitelijke gegevens behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis, van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (naar analogie RvV, 1 5.250, 28 augustus 2008, X)

(...) verwerende partij heeft op basis van het politieel verslag in redelijkheid kunnen besluiten dat verzoekende partij niet daadwerkelijk op het opgegeven adres woont, omdat het vertrek dat door verzoekende partij als feitelijke verblijfplaats werd aangeduid geen sporen bevat van een daadwerkelijk verblijf van verzoekende partij, omdat er in het vertrek geen elementen aanwezig waren die het verblijf van verzoekende partij konden bevestigen, doch alle aanwezige elementen (als een sportzak met vuile kledij) makkelijk transporteerbaar zijn, niet de indruk werd gewekt dat ze verzoekende partij toebehoorden en de indruk werd gewekt dat ze er reeds jaar en dag konden staan of liggen en integendeel is gebleken dat verzoekende partij onder meer niet kon antwoorden hoe lang hij reeds op het opgegeven verblijf woonde en elementen die in het vertrek stonden niet kon identificeren!

Verzoekende partij kon bovendien zijn identiteitsdocumenten de eerste maal niet vertonen.

Voor wat betreft het overmaken van de identiteitsdocumenten stelt de omzendbrief van 21 juni 2007:

"Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontroleverslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden."

Dient te worden vastgesteld dat tweede verwerende partij zich alsnog niet heeft vergenoegzaamd met het voeren van één woonstcontrole, maar voor alle zekerheid een tweede woonstcontrole heeft uitgevoerd, waarbij zij evenwel tot hetzelfde besluit diende te komen, met name dat de verklaring dat verzoekende partij er drie tot vijf jaar zou wonen wel zeer floue te noemen is en bovendien niet strookt met de zeer beperkte aanwezigheid van spullen van verzoekende partij op de feitelijke verblijfplaats.

Bijgevolg is (...) verwerende partij in redelijkheid tot het besluit gekomen dat verzoekende partij niet daadwerkelijk op het opgegeven adres woont.

Het (...) middel is niet ernstig en ongegrond."

3.3. Uit de door verweerder neergelegde stukken blijkt dat twee controles werden doorgevoerd om na te gaan of verzoeker werkelijk verbleef op het adres dat hij opgaf in zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden. Bij een eerste controle op 20 februari 2010 bleek verzoeker niet aanwezig te zijn. De politiefunctionarissen die belast waren met de controle hebben evenwel vastgesteld dat verzoeker nadat hij werd gecontacteerd dadelijk ter plaatse kwam – wat impliceert dat verzoeker zich in de buurt van de woning ophield – en hebben in de kamer waar verzoeker stelde te verblijven een brief en kledij van verzoeker aangetroffen. Bij een tweede controle op 26 februari 2010 werd verzoeker onmiddellijk aangetroffen op het opgegeven adres. Er werd wel vastgesteld dat hij de inhoud van een kastje niet kon beschrijven en dat de bij een vorige controle aangetroffen vuile kledij, die was opgeborgen in een sporttas, nog niet gewassen was.

Verweerder geeft te kennen dat op het adres van verzoeker geen sporen die wijzen op een werkelijk verblijf werden aangetroffen, doch gaat voorbij aan het feit dat in het politieverslag vermeld wordt dat verzoeker bij de eerste controle "zijn kledij", een sporttas met vuile kleding en een aan hem toebehorend document toonde. Uit het feit dat bepaalde goederen gemakkelijk transporteerbaar zijn en dat verzoeker niet de precieze inhoud van een kast kan omschrijven kan voorts niet in redelijkheid afgeleid worden dat

verzoeker niet effectief verblijft op het opgegeven adres. Verweerder stelt voornamelijk uit te gaan van indrukken, doch deze indrukken of veronderstellingen laten niet toe voorbij te gaan aan de effectieve feitelijke vaststellingen die werden gedaan, namelijk dat verzoeker bij een onaangekondigde controle werd aangetroffen op het opgegeven adres, dat er goederen die hem toebehoorden aanwezig waren en dat de zaakvoerder van de winkel onder de woonst van verzoeker te kennen gaf dat verzoeker er verbleef. De Raad kan voorts niet inzien hoe uit het feit dat verzoeker niet precies kon toelichten sedert wanneer hij op het opgegeven adres woont en uit het feit dat hij pas bij een tweede controle over een paspoort beschikte – paspoort dat trouwens pas werd afgeleverd nadat de eerste controle werd doorgevoerd – zou kunnen afgeleid worden dat hij op het ogenblik van het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden of op het ogenblik dat de woonstcontroles werden doorgevoerd niet effectief op dit adres verbleef.

De Raad dient bijgevolg te besluiten dat de beschikbare feitelijke gegevens niet toelaten in redelijkheid te oordelen dat verzoeker niet verblijft op het adres dat hij vermeldde in zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Verzoeker kan dan ook gevolgd worden in zijn stelling dat de materiële motiveringsplicht werd miskend.

Het middel is gegrond.

3.4. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de stad Mechelen van 18 maart 2010 tot niet in overweging-neming van een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en tien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK